

Просячи про жменьку див

НАДІЙКА ГЕРБІШ

25 ГРУДНЯ 2019

Зачеплена смутком чи зневірою, що невпинно електризують повітря за нашими геополітичними координатами ось уже стільки років поспіль, часом підводжу очі догори, промовляючи подумки: «Боже милосердний, сипони в мене жменькою дрібних див, будь ласка».

Rim Bitik

Адже диво – це щось позабуденне. Щось, що не трапляється просто так; що не може трапитися згідно зі звичайними, природними законами. Щось, чому суперечать, що

стримують; щось, чому протиставляються – скажімо, досліджена досі фізика, люди, темрява чи там душевний скепсис. Диво – це те, що приходить зненацька згори, від Отця світів – як відповідь, як вияв любові, як лагідний усміх.

Ось, Боже, Тобі руно; ось трава; ось кавалок часу до ранку. Владико, Диригенте всього суцього, я зроблю за Твоїм словом, піду на мідіян, але ж спершу звірмо годинники, встановімо добрий зв'язок: Господи сил і розбитих наразі військ ізраїлевих, прийом-прийом, як чуєш? Позивний – Гедеон; на дроті. Усміхнися ословлено. Бо дзижчить тут у вухах занадто.

Дива мені потрібні не задля дози дофаміну, кажу Йому, хоча Він і так все знає. Але ж якби я сором'язливо мовчала Йому про все, що Він і так знає, то жодна молитва ніколи б не злетіла мені з вуст. Мені потрібні Твої дива, щоби бачити Тебе, щоб розгортати Твої записки, приймаючи їх у самісіньке серце. Не в кору головного мозку, не в підкірку навіть, чуєш, дорогий Боже, а туди, звідки, як Ти знаєш сам, беруть початок джерела життя.

Я прошу в Нього чудес, бо знаю, що саме вони виявляють Його почерк. Витворивши світ і накресливши йому нотний стан законів, Він залишив собі вдосталь простору для імпровізацій. Грати за накресленими нотами зможе вам кожен грамотний підмайстер, а Великий Бог обирає виводити симфонію зі звуків, для яких так і не вигадано графічних означень.

«Скуштуєте плід – умрете», – сказав Він Адаму і Єві. І дотримав слова. Однак завбачливо подбав про те, щоб дати їм другий шанс: шлях повернення до раю, витканого спеціально для них і тих, хто прийде за ними на інфіковану зневірою землю й усе-таки знайде стежку Додому. І дива їм будуть дороговказами.

З іншого боку, мені так подобається ненасильницька природа Його чудес. Він передбачив наші спонтанні погуки – «Боже, дива прошу» – ще до того, як вимовив усесвіт зі Своєї уяви. Він уже тоді чув розгублені людські молитви – і промальовував відповіді на дорожній мапі для янголів, яких лише мав на меті сотворити.

Якби я сором'язливо мовчала Йому про все, що Він і так знає, то жодна молитва ніколи б не злетіла мені з вуст.

Я часто думаю про те, що поміж Старим і Новим Завітом – одна тоненька сторіночка і чотириста років тиші. Бог мовчав, євреїв загарбували греки, потім римляни. То було

покарання, перевірка, іспит. А ще – піклування, якір у майбутнє, торування шляху назад до раю. Поки Бог мовчав, греки принесли в тогочасний світ свою lingua franca, мову, яку розуміли тепер і євреї, і довколишні народи. Римляни вибудували інфраструктуру (наприклад, хороші дороги). Тож Слово, коли нарешті прийшло, ширилося швидко, стаючи доступним не лише для вибраного народу, а й для всіх, хто повірить і прийме.

Або ось іще. Юна Ревека не цуралася незнайомців і любила тварин. Це стало визначальним для її долі й долі ізраїльського народу. Бог не змусив дівчину діяти у неприродний для неї спосіб, аби вдовольнити розгублену, втомлену забаганку Авраамового слуги – натомість, передбачивши його прохання про диво, Він дозволив їй формуватися в певному середовищі. Дівчинка, яка не боялася невідомого і (це ж очевидно) всім серцем прагнула пригод, долучилася до процесу творення великої нації. Вона просто робила те, що їй подобалося – і стала частиною великого покликання, великого чуда, великого повернення Додому.

Тож, вдивляючись у безкінечний небесний простір і просячи про жменю див, я не замовляю чогось такого, від чого Усемогутній зморщиться чи розгнівається. Це ж так, ніби попросити Його взяти мене за руку й повести в місце, яке Він мені приготував; смиренносердо виявити бажання сповнити Його волю; розпізнати Його голос поміж тисячі інших – усе це, тільки іншими словами.

Я вірю, що всі ті дивовижні відповіді вже передбачені для нас, уже загорнуті в подарунковий папір і складені до кишеньок небесного адвентового календаря: із ласощами, фрагментами з Біблії, якоюсь там прописаною лагідною справою і вказівкою, де шукати для неї ресурс. Зрештою, усе наше життя – це Адвент, період очікування Його Пришестя. І несерйозно було би вважати, що в цю пору Милосердний Володар, що прийшов на окуповану землю в маскувальному костюмі беззахисного малюка, не хоче потішити нас Своїми особливими дивами.